

Sygn. akt VI Ka 334/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie :

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli

Protokolant Konrad Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2015 roku

sprawy **M. D.** ur. (...) w B.

s. J. i B. z d. A.

obwinionego z art. 77 kw

z powodu apelacji, wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 12 marca 2015 r. sygn. akt II W 614/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionego M. D.,

II. zasądza od obwinionego na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. C. kwotę 420 zł tytułem udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym,

III. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki w kwocie 50 zł za postępowanie odwoławcze i opłatę w kwocie 30 zł.

Sygn. akt VI Ka 334/15

UZASADNIENIE

M. D. został obwiniony o to, że w dniu 03 lipca 2014 roku, w B., na ulicy (...), nie zachował zwykłych środków ostrożności przy trzymaniu psa rasy mieszaniec, który wydostał się z terenu posesji i pies ugryzł małoletniego G. C.,

tj. o wykroczenie z art. 77 k.w.

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem z dnia 12 marca 2015 roku w sprawie o sygn. akt II W 614/14:

I. obwinionego M. D. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 77 k.w. wymierzył mu karę grzywny w kwocie 250 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych);

II. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 118 § 1 k.p.w. i art. 119 k.p.w. zasądził w całości od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty postępowania w kwocie 100 zł (sto złotych) i na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu opłatę w kwocie 30 zł (trzydzieści złotych);

III. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. zasądził w całości od obwinionego M. D. na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. C. kwotę 216 zł (dwieście szesnaście złotych) tytułem poniesionych wydatków.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca obwinionego, który zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, mianowicie:

a) art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw oraz art. 92 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpw polegającą na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów i pominięciu całokształtu okoliczności ujawnionych w trakcie rozprawy przez nielogiczne i niezgodne z wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego ustalenie przez Sąd I instancji, że obwiniony nie zachował zwykłych środków ostrożności, jakich winien był przestrzegać przy trzymaniu zwierzęcia, w szczególności nie sprawdził, czy wszystkie bramy są zamknięte i wypuścił psa z kojca w godzinach, w których pracownicy budowlani przebywali jeszcze w hali produkcyjnej, podczas gdy ustalenie to stoi w sprzeczności z zebrany materiał dowodowy, mianowicie z zeznaniami świadka Pana M. P. złożonymi w postępowaniu przygotowawczym, świadka Pani B. D. i wyjaśnieniami obwinionego;

b) art. 2 § 2 kpk i art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw, art. 410 kpk oraz art. 424 § 1 pkt 1 w zw. z art. 82 § 1 kpw polegającą na mało wnikliwej i wybiórczej ocenie dowodów co doprowadziło do nieprawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie rekonstrukcji zdarzenia objętego wnioskiem o ukaranie;

c) art. 170 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 41 § 1 kpw poprzez błędne oddalenie przez Sąd I instancji wniosku dowodowego obrońcy obwinionego przeprowadzenia wizji lokalnej w miejscu zdarzenia;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na niepełności postępowania dowodowego, jak również dokonaniu ustaleń faktycznych niemających poparcia w przeprowadzonych dowodach, skutkujące przypisaniem obwinionemu winy w popełnieniu zarzucanego wykroczenia.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca obwinionego wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie od zarzucanych mu czynów;

ewentualnie o:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Uzasadnienie zaskarżonego wyroku w sposób prawidłowy wyjaśnia, jakie dowody stały się podstawą przypisania obwinionemu odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie. Oceniając zgromadzony materiał dowodowy, w szczególności zeznania świadka M. P. i wyjaśnienia obwinionego, Sąd Rejonowy nie naruszył żadnego przepisu procesowego i dokonał oceny, która jest logiczna i przekonująca, toteż zasługuje na akceptację. Wbrew twierdzeniom skarżącego, ocena materiału dowodowego przeprowadzona została w oparciu o całokształt okoliczności ujawnionych podczas rozprawy i nie uchybia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. zaś pisemna motywacja wyroku spełnia wymogi z art. 424 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w. Sąd Rejonowy wskazał w szczególności, jakie fakty uznał za udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego uznał, że obwiniony popełnił inkryminowany czyn.

Zarzuty skarżącego w istocie sprowadzały się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, skutkujących uznaniem sprawstwa i winy M. D. co do wykroczenia z art. 77 k.w. Należy zaś podkreślić, że błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku ma miejsce tylko wtedy, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzuty w tym przedmiocie nie mogą sprowadzać się do samej odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz powinny wskazywać jakich konkretnie uchybień w świetle zasad wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd orzekający. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może się więc ograniczać się do samej polemiki z ustaleniami sądu. Możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o

dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych. (por. wyroki SN: z dnia 20 lutego 1975 r., sygn. akt II KR 355/74, OSNPG 1975/9/84 oraz z dnia 22 stycznia 1975 r., sygn. akt I KR 197/74, OSNKW 1975/5/58).

Wbrew zarzutom skarżącego Sąd I instancji miał prawo uznać, iż obwiniony M. D. nie zachował zwykłych środków ostrożności przy trzymaniu psa. Sąd Rejonowy prawidłowo także przyjął, że sprawcą wykroczenia z art. 77 k.w. nie musi być właściciel zwierzęcia lecz ten, kto faktycznie trzyma zwierzę a obwiniony okoliczności tej nie kwestionował (por wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2003 r. sygn. akt III KK 26/03 LEX nr 77469).

Wbrew temu, co twierdzi skarżący, Sąd Rejonowy nie ustalił, jakoby obwiniony dochował należytej staranności podczas wypuszczania zwierzęcia z kojca. Stwierdzenie, że bramę musiał otworzyć i nie zamknąć któryś z pracowników remontujących halę, zawarte jest w części pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku opisującej treść wyjaśnień obwinionego, nie stanowi zatem ustalenia faktycznego. Sąd Rejonowy odniósł się do tych wyjaśnień wskazując, że M. D. – mimo formalnego nieprzyznania się do popełnienia zarzucanego mu czynu – wyjaśnił zgodnie z ustalonym stanem faktycznym.

Sąd Okręgowy wskazuje, że w normalnych okolicznościach trzymanie psa na ogrodzonej posesji jest wystarczającym zabezpieczeniem. Jednakże nie można zapominać, iż na posesji tej przebywali pracownicy J. D., którzy nie mieli obowiązku sprawowania opieki nad zwierzęciem ani nadzorowania, czy zwierzę trzymane jest bezpiecznie. Nawet jeśli grzecznościowo mogli zostać poproszeni o zamykanie bramy i szczególną ostrożność podczas wykonywanych przez nich czynności, to M. D. nie uprzedził ich w dacie zdarzenia, że wypuścił psa, sam zaś nie pilnował zwierzęcia tylko udał się na zakupy. Stąd skoro pies jest zwierzęciem, które kieruje się instynktem i stanowi potencjalne zagrożenie dla osób i mienia, to w sytuacji gdy teren posesji jest dostępny dla obcych osób to okoliczność ta wymaga wzmoczenia ostrożności i zwiększenia nakładu środków przy trzymaniu psa. Takim środkiem był kojec, z którego jednak pies został wypuszczony. Sąd Okręgowy jeszcze raz podkreśla, że zorganizowanie bezpiecznych warunków odpowiednich do trzymania dużego zwierzęcia należała do osób sprawujących nad nim opiekę. Dla zaistnienia wykroczenia z przepisu art. 77 k.w. istotne jest bowiem by sprawca swoim postępowaniem nie zachował zwykłych lub nakazanych środków ostrożności. Zwykłych, a więc tradycyjnych, przyjętych zwyczajowo, naturalnych dla trzymania danego gatunku zwierzęcia, dodatkowo uzależnionych od jego cech osobniczych i ewentualnego, potencjalnego zagrożenia.

Obwiniony mógł i powinien był przewidzieć, że pozostawienie groźnego psa biegającego po posesji, mimo obecności na tej posesji innych jeszcze osób, skutkować może ucieczką psa poza ogrodzenie, tym bardziej że uprzednio takie ucieczki już się zdarzały. Świadomość wcześniejszych podobnych sytuacji powinna skutkować wzmocnionym nadzorem nad zwierzęciem, tymczasem obwiniony zlekceważył fakt, że pies może wyjść poza teren posesji. Wbrew twierdzeniom obrońcy, obwiniony nie zachował zwykłych środków ostrożności, bowiem nie sprawdził, czy bramy są pozamykane, nie uprzedził pracujących na posesji osób o spuszczeniu psa i konieczności każdorazowego sprawdzenia, czy brama jest domknięta. Zlekceważenie tego niebezpieczeństwa i godzenie się na ewentualną ucieczkę psa z terenu posesji przesądza o wypełnieniu przez obwinionego znamion wykroczenia z art. 77 k.w., co słusznie ustalił Sąd I instancji.

Oceniając zasadność zaskarżonego wyroku także w części dotyczącej orzeczenia o karze, Sąd Okręgowy wskazuje, że kara ta nie nosi znamion nadmiernej surowości.

Ingerencja Sądu Odwoławczego w rozstrzygnięcie co do kary Sądu I instancji ograniczona jest do wypadku uznania, iż kara ta jest niewspółmierna i to w formie kwalifikowanej, bowiem niewspółmierność musi mieć charakter rażący. W niniejszej sprawie sytuacja taka nie miała miejsca.

Wymierzona obwinionemu za przypisane mu wykroczenie na podstawie art. 77 § 1 k.w. kara grzywny w kwocie 250 zł jest karą adekwatną do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu obwinionego. Zważywszy na skutek w postaci obrażeń ciała, jakich doznał małoletni G. C., kara ta z pewnością nie razi nadmierną surowością. Uwzględnia przy tym wszystkie dyrektywy wymiaru kary za wykroczenie, o których mowa w art. 33 k.w., tj. stopień społecznej szkodliwości wykroczenia cele wychowawcze i zapobiegawcze jakie ma spełnić wobec obwinionego, a także stopień zawinienia M. D. oraz rozmiar wyrządzonej szkody.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionego M. D. (art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

Jednocześnie Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki w kwocie 50 zł, określone na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. w zw. z § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia. Sąd Okręgowy wymierzył również obwinionemu opłatę w kwocie 30 zł (art. 3 ust. 1 w zw. z art. 6 w zw. z art. 8 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych).